

Overflade. For da altid at være sikker paa at have tilstrækkelig Kalk i Overfladen til at binde Farven, overstryger man Finpuksen til sidst med en fed Kalkmælk med en stor Pensel en eller to Gange efter Behov. Herefter er Pudsen egnet til Maleri. Før Malingen begynder, forudsættes, at alle Forarbejder ere færdige. Tegningen til Billedet maa være kalkeret paa stærkt og gennemsigtigt Kalkerpapir (ikke Kalkerlærred, da dette strækker sig ved Fugtigheden), og Kalkeringen maa være gennemprykket meget nøjagtigt. Prikningen, som altid maa foretages med Haanden og ikke med smaa Maskinhjul, bliver bedst, naar den udføres paa den omvendte Kalkering, fra Bagsiden af Tegningen. Man sætter da altid i Pudsen Mærker af for Billedets lodrette og vandrette Linie, for at Kalkeringen kan komme til at passe nøje paa Muren, og Figuren faa præcist den samme Stilling her som beregnet paa Billedet eller Arbejdstegningen. Derefter holde to eller flere Mand, alt efter Kalkeringens Størrelse, denne paa Murpuksen og Tegningen ponseres over paa Pudsen med Kul (helst brændt Papir) i en Tøjtut.

Til Malingen anvendes Mineralfarver og bedst saadanne, som ere glødede til høj Temperatur, ca. 1,400 Grader. Med adskillige Jordfarver o. a. som f. Eks. Okker, som dog ogsaa kan anvendes, kan dette dog ikke ske. Farverne maa prøves, dels i deres Forhold over for Kalk og Svovlbrinte (ved Kogning med Kalk og Tilledning af Svovlbrinte) og dels ved praktisk Prøve paa Mørtel, som i længere Tid udsættes for Luft og Lys. Farverne udrøres i Kalkvand til en Deig, og man har dem bedst staaende i glaserede Lerpotter. Til Palet bruger man bedst en Celluloid-Palet med fordybde Skaale til Farverne og omløbende Kant, for at Kalkvandet, som Farverne fortyndes med under Arbejdet, ikke skal løbe over Haanden, som holder Paletten. Man maler derpaa ikke fra Paletten, som et Oliebillede i Reglen udføres, men Hovedtonerne blandes i Potte, og dem maler man fra Potte, som de gamle have gjort, thi det gælder for Farverne som for Pudsen, at en vis ensartet Maade i Behandlingen giver det bedste Resultat. I smaa Strøg og med temmeligt stive Pensler males alle Hovedtoner, Lokalfarver, i Pudsen; dernæst Mellemtoner, Skygger og Reflekser, medens Højlysene sættes paa med fed Kalkfarve. Den ene Farve kan godt males oven paa den anden, men Dagen efter kan der ikke fortsættes paa det samme med Undtagelse af en tynd Konturering eller lignende.

Naar Billedet er færdigmalet, skal det hele tromles med smaa Haandvalser af Elfenben eller Bronze. Dette er en Glitningsmetode, som gør Freskobilledet holdbarere paa flere Maader: 1) trykker Tromlen Finpuksen fastere sammen i hele Laget ved Tryk fra oven, saa den bliver tættere, og 2) trykkes hvert Sandkorn i Overfladen ned i Pudsen, saa hver Ruhed forsvinder. Overfladen bliver glat uden at miste det fine matte Udseende, som er en af Freskomaleriets Fordele og Skønheder, og den glatte Flade er selvfølgelig mindre angribelig af ydre Vold eller modtagelig for Støv og Smuds. Paa den tromlede Flade kan man vadske uden at risikere at rive Sandkorn løse, da de ikke findes fremspringende i Overfladen. Til Tromlingen hører ogsaa megen Øvelse og Erfaring; er Pudsen for vaad, trykkes der Vand op paa Overfladen, ja er den særlig vaad, triller hele Pudslaget op om Tromlen, hvorved Arbejdet altsaa tilintetgøres. Have Tromlerne ikke den rette Form eller bruges de ubehændigt, sætte de Kantmærker overalt og ødelægge Freskoens Udseende. Men brugt paa rette Maade give de en overordentlig smuk og holdbar Overflade.

Efter at Billedet er tromlet, fremskynder man den Hærdning, som naturligt vilde foregaa ved den i Luften værende Kulsyres Forbindelse med Kalken, Kalkhydratets Omdannelse til kulsur Kalk. Man indhyller hele Billedet i en Atmosfære af Kulsyre. Og dette foregaaer ved Hjælp af en Beholder med flydende Kulsyre. I Beholderen findes Kulsyren fortættet under Anvendelse af stærkt Tryk, men ved Hjælp af en lille Reduktions-Ventil kan man indstille Apparatet til at afgive Kulsyren med halvanden Atmosfæres Tryk. Igennem en lang Gummislange, forsynet med en Bruser (der er dannet af to Messingrør i lige Vinkel, det ene til at sætte sammen med Gummislangen, det andet forsynet med en Række fine Huller), lader man Kulsyren bruse ud over Billedet. Denne Kulsyre omdanner Ætskalken til kulsur Kalk, der indkapsler hver Farvepartikel og er uopløselig i Vand. Medens denne Hærdning kan fortsættes gennem hele Pudsen og hærde til Bunds, naar den foretages i det rette Øjeblik og paa rette Maade, saa modtager Kalken slet ingen Kulsyre, naar den enten er for vaad eller for tør. Naar Kalkmørtelen derimod indeholder fra $\frac{1}{2}$ pCt. til 6 pCt. Vand, er den bedst skikket til Afhærdning (se Dr. Petersens Analyse). Men